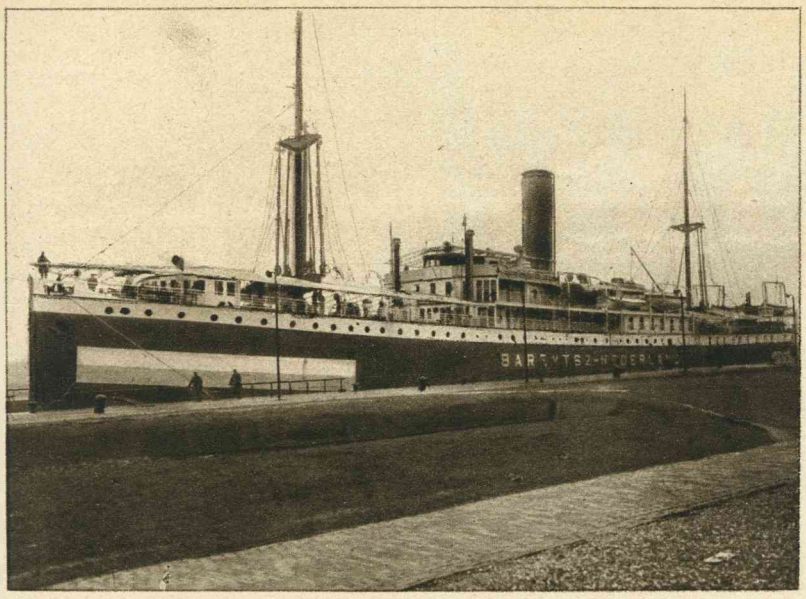

PROEFVAART S.S. „BARENTSZ". *(Foto's V.F.B.)*

De Nederlandsche Scheepsbouw-Maatschappij te Amsterdam bouwde voor rekening van de Koninklijke Paketvaart-Maatschappij, eveneens aldaar, weder een nieuwe boot, de „Barentsz" geheeten, die Zaterdag j.l. proefstoomde. Onze foto's geven links: De „Barentsz" aan den wal te IJmuiden; midden: Diepte peilen; rechts: Groep van genoodigden en journalisten aan boord van de „Barentsz".

want hij zou mij niet gered hebben, als hij zich op la dame rouge niet had willen wreken.

Hij was een Marokaan van geboorte en in Cassablanca, waar la dame rouge onder de hooggeplaatste militairen haar slachtoffers zocht, op haar verliefd geworden. De sluwe vrouw begreep dat zij Ben Hassein tot haar slaaf kon maken, wanneer zij hem elke toenadering weigerde, doch daarbij liet doorschemeren dat zij hem wel genegen was, zoodat hij haar overal als 'n trouwe hond zou volgen en in haar praktijken een handige en sluwe helper zou zijn. Haar eenig streven was de menschen op te lichten, eerst op gewone banale wijze, later op meer gecompliceerde manier en ten slotte was zij het beste te vergelijken bij een reusachtige polyp, die met haar vangarmen alle mondaine plaatsen omvatte.

In Caïro maakte Ben Hassein in een Moorsch café kennis met Achmed, die hem vertelde, dat te Luxor een vergiftige vijver moest zijn. De Marokaan ontwierp het plan en Achmed werd in het complot opgenomen. Maanden lang moeten ze 's nachts in de ruïne gezocht hebben eer zij den weg en de plaats van den vijver wisten. De electrische installatie en de deuren waren het werk van Achmed en Ben Hassein en na een maand hard werken was alleen het vertrek waar het water lag gevaarlijk. Met verschillende dieren nam men proeven, die uitstekend gelukten. Eerst bleven ze als bij intuïtie aan den kant, na een paar uur sukkelden ze als half verlamd naar het water en vielen stuiptrekkend neer.

De zaken gingen prachtig. La dame rouge knoopte de relaties aan. Achmed en Ben Hassein zorgden dat de slachtoffers den violetten damp inademden, nadat ze de noodige chèques of wissels geteekend hadden of aan contanten ontroofd waren.

Ben Hassein dacht dat zij zijn liefde beantwoorden zou nu hij haar zoo'n fortuin bezorgd had, doch in plaats daarvan dreigde zij, wanneer hij bleef aanhouden met haar het hof te maken, hem in den vijver te laten werpen en Achmed werd door haar boven Hassein gesteld, die de spelonk niet meer mocht verlaten evenals de twee andere Arabieren, die, wanneer hun diensten niet meer noodig waren, vermoord zouden worden.

De Marokaan dacht: wraak is zoet. Ik was het eerste slachtoffer na zijn degradatie en dat is mijn behoud geweest.

Ben Hassein, die de justitie alle inlichtingen verschaft had, sloeg de hand aan zich zelf. De cipier vond in zijn cel bij zijn lijk een briefje, waarin hij zeide, dat hij dit niet gedaan zou hebben als la dame rouge ook gevangen genomen was, want het zou een groot genot voor hem geweest zijn als hij haar tot den strop had hooren veroordeelen.

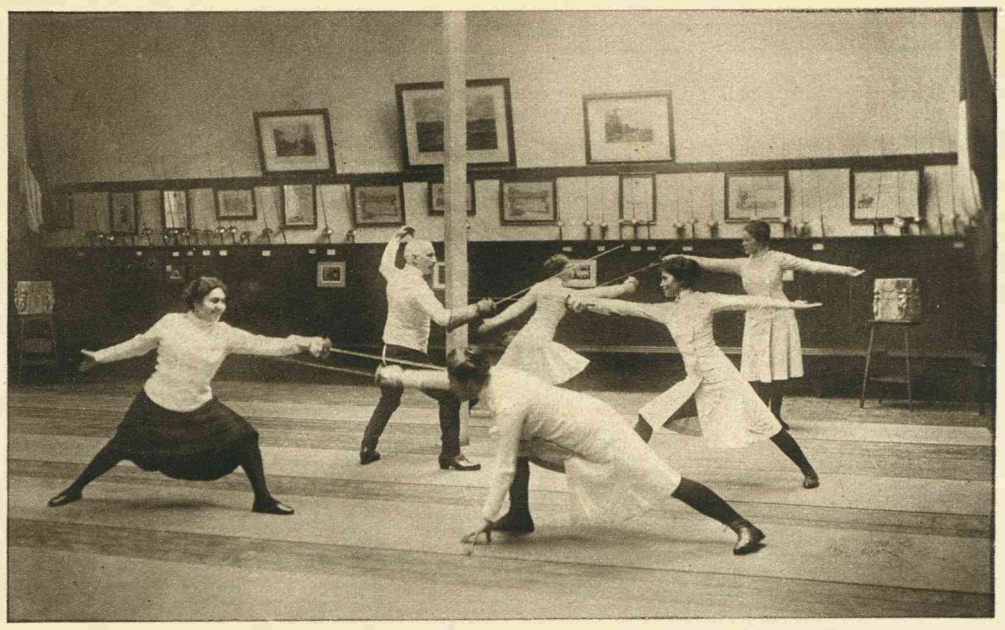
Achmed is de eenige geweest, die de gerechtelijke straf niet ontloopen is; de twee andere Arabieren werden in de colonnade gevonden; er ontstond toen een gevecht, waarbij beiden door geweervuur gedood werden.

Onbeweeglijk als een beeld stond Achmed voor zijn rechters. Zijn lichaam gehuld in 'n witten boernoes geleek hij wel als uit wit albast gebeiteld en zijn zwarte kop als uit ebbenhout gesneden. Hij sprak geen woord . . . een enkele maal glimlachte hij even.

Toen het doodvonnis over hem werd uitgesproken balde hij zijn vuisten, trok de lippen op zoodat zijn schitterende tanden te zien kwamen en schold voor „Christenhonden". . . . . .

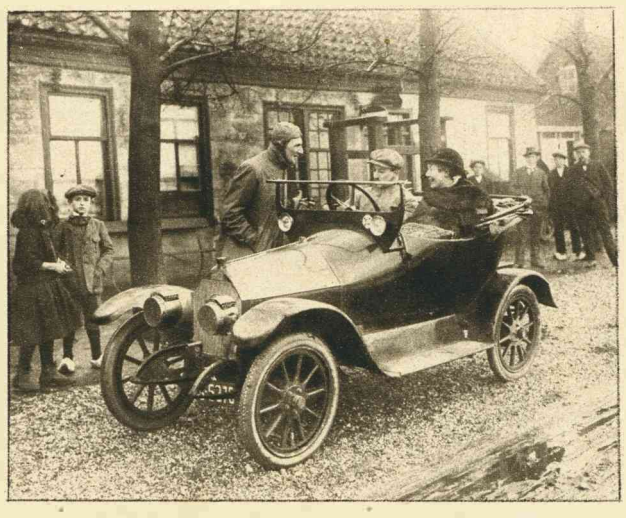
De zon ging onder; de gele Nijl, de velden en heel de omtrek met de minaretten, koepels en huizen van Caïro was als van gloeiend metaal en heel ver in het Zuiden boven de Lybische woestijn, waar vlakbij Luxor lag, was de lucht zoo donkerrood als geronnen bloed. Daar zocht la dame rouge, de schrik en de attractie in het mondaine leven, tusschen haar slachtoffers den dood in de vergiftigde modder. . . . .

Ik stond op en bleef naar het Zuiden staren totdat het bloedrood in violet en later in den donkerblauwen nachthemel versmolt. Toen ging ik naar binnen en fluisterde: „Die brave kerel van een kapitein had gelijk toen hij mij waarschuwde."

DAMES-SCHERMEN.

Een kijkje in de Schermzaal van den bekenden schermleeraar Giandomenici te Amsterdam, tijdens het eerste assaut d'entrainement dat door dames gegeven werd. Links Mevrouw Bekkers Lopez Cardozo, kampioene van België. Verder de heer Giandomenici met zijn dames-leerlingen. *(V.F.B.)*

REGELMATIGHEIDSRIT RONDOM DEN HAARLEMMERMEERPOLDER.

Zondag 12 December werd door de Motorclub „Noord-Holland" een regelmatigheidsrit gehouden rondom den Haarlemmermeerpolder, die een meer dan gewone belangstelling had. Het slechte weer en de slechte wegen maakten den tocht tot een ware kracht-prestatie en het is dan ook wel een sprekend bewijs voor de volmaking der motortechniek, dat geen enkel deelnemer den strijd tegen modder en regen behoefde op te geven. Onze foto geeft den heer Tom Schilperoort, den bekenden redacteur van „Auto-Leven", aan een der controleposten. *(V.F.B.)*

HET EERSTE STUK IN HAAR HUISHOUDEN

Het was Kermis in het buurtje.

De draaimolens ronkten en hotsten, de lachmachines gierden er hysterische gillen doorhenen, de tobogans en rodelbanen snorden en bromden, en motors alom lieten hun daverenden hartklop hooren. Orkesten schaterden, orgels dreunden driftige dansen op, afgewisseld door aangrijpende mezza voce's. De geuren, die uit poffertjeskramen en beignetpaleizen wolkten, en de doordringende reuk van de zuurstalletjes en van de tentjes met gerookte paling en gebakken vischjes, deden mèt die onontwarbare muzieklaweiten, een soort van bedwelming vlotten om de pretmakende kermisvierders.

Jongens en meiden hosten en schreeuwden met een zwaar

REGELMATIGHEIDSRIT RONDOM DEN HAARLEMMERMEERPOLDER.

Links: De start aan de Ringvaart. Rechts: Aankomst der deelnemers voor het Rechthuis te Sloten. *(V.F.B.)*